

JEDNOROŽCI

HOST

BARBORA

HRÍNOVÁ

Copyright © Barbora Hrínová, 2020
First published in Aspekt in 2020
Cover photo © Martin T. Pecina, 2022
Translation © Irena Steinerová, 2022
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2022
Kniha vyšla s finančnou podporou Komisie SLOLIA,
Literárne informačné centrum, Bratislava
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-1431-1 (PDF)
ISBN 978-80-275-1432-8 (ePUB)
ISBN 978-80-275-1433-5 (MobiPocket)

Mým drahým rodičům a Jurovi

SATURNŮV NÁVRAT

Píše si seznamy. Propiskou na linkovaný papír vytržený ze sešitu. Včera přibyl nový, všimnu si, když procházím přes její pokoj na balkon.

tramvajenka
hypospecialista
Klára!!!
~~okresní soud BA III~~
máma — Skype
~~drogerie~~
káva, cukr, čaj
vonné svíčky

Teď by měla skypovat, ať si může rychle odškrtnout i mámu.

„Bože, dítě, kdy si uklidíš?“

„Nestíhám, mami.“

„Musíš si najít čas. Aspoň v sobotu.“

Sobota u nich doma vždycky bývala uklízacím dnem. Pokoj za mámou působí úhledně a uspořádaně. Nahoře na skřínce si víc než třicetiletý anděl spokojeně podepírá keramické tváře.

„No a jak se máš? Co v práci? Už ti zaplatila?“

Romana znovu zmlkne.

„Měj ještě trpělivost, vždyť tam nejsi ani tři měsíce.“

V mámině hlase jsou patrné obavy.

„To je fuk. Jak se máš ty?“

„Vždyť víš. Motám se kolem domu. Dívala jsem se na nový díl *Cestománie* o Andalusii. To ti je tak krásná země.“

„A co si takhle někam vyrazit? Kamkoli,“ nadhodí Romana.

„Vždyť jedu, jedu,“ brání se máma. „Na zítra mám lístek na vlak do Žiliny.“

Prokletá Žilina. Co se sestře narodily děti, jezdí tam jak do fabriky.

Romana by ji chtěla někam vzít. Vytrhnout ji od otce a povinností. Aspoň na čtyřdenní zájezd do Říma. Ať se konečně pokřížuje i v Bazilice svatého Petra. Nikdy ji naživo neviděla, sleduje odtud jenom televizní přenosy *Urbi et Orbi*.

Skype netrval déle než moje cígo.

„Jdu za Klárou,“ křikne směrem ke mně a za chvíli se zabouchnou vchodové dveře. Z jejího křesla zmizely jezdecké kalhoty.

Od zastávky autobusu je to ke stájím v zoologické zahradě ještě kilometr do kopce po prašné cestě. Neukázala se tam dva týdny. Má výčitky. Možná na ni Klára zanevřela. Nevystrčí k ní radostně hlavu z boxu, jakmile ji ucítí přicházet. Bude jí pohledem vyčítat, že už to není jako dřív, když ještě pracovala u Doktora a chodila za ní každý den, přinejhorším obden. Jenže Klára si nepamatuje, a hlavně nesrovnává. Potkaly ji už horší věci. Romana podá kobyle k tlamě jablko, dlaň jí olízne teplý, vlhký jazyk.

Vyvede ji na prostranství před stájemi. Musí ji před projíždkou učesat, umýt a ustrojít. Když po ní jezdí kartáčem, nad srstí se zvíří prach. Ze zaparkovaného terénního auta vystupuje správce stájí a kráčí k Romaně.

„Zdravím. Neeviduju od vás nájem za minulý měsíc. Možná vám nepřišel platební příkaz. Energie šly nahoru. Na jeden box plus patnáct eur.“

Romana se zastydí za svůj přednastavený horní limit. Nemyslela si, že za sedm metrů čtverečních vystlaných slámou to někdy může být víc než dvě stovky.

„Jasně. Uhradím to, omlouvám se za zpoždění.“

Chce se vyhoupnout do sedla, ale chybí jí švih. Musí se odrazit od země ještě jednou. Jede s Klárou téměř krokem, obchází dokola po vyhrazeném okruhu jízdárny. Pak ji však náhle pobídne a Klára se pořádně rozkluše. Přeskočí nízkou ohradu a dál pokračují po lesní cestě. V cvalu míjejí kmeny stromů. Už to potřebovala.

Zastaví se v prodejně pro kávu, cukr, čaj a přihodí do košíku i svíčky. Chtěla si je vybrat v nějakém voňavém etno obchůdku, ale vystačí i s těmi z Kauflandu. Podívá se na mobil, jestli jí Vanda nepíše, že je už na cestě. Měla na recepci končit v osm, pokud se tam zrovna nezakecala s nějakou turistkou. V hostelu přichází do styku s vrstevnicemi z celého světa. Romana ve frontě u pokladny přemýšlí, jestli není pro Vandu moc stará. Vanda si určitě všimla jejích vrásek, které na sobě ona sama pozoruje od sedmadvaceti a teď ve dvaatřiceti jsou už docela viditelné. Vějířky kolem očí, když se usměje. To aby se už radši ani neusmívala, ale vždyť stejně nemá moc důvod. Ještě že zrcadlo v koupelně na podnájmu je tak milosrdné. Prasklé a pokryté čím dál matnější clonou. Měla by ho už vážně někdy umýt. Anebo to připomene spolubydlící. Stejně se jen celé dny poflakuje v teplácích po bytě.

Pokouší se vydrhnout starou vanu. Vanda si objednala společnou koupel. Asi očekává, že Romana kvůli ní změní koupelnový skanzen na jeskyňku z wellness centra. Kdyby zhasly a nechaly svítit jenom svíčky na okrajích vany, nemuselo by to být tak špatné. Pípně jí zpráva. Její holka už asi stojí za dveřmi.

Je to ale esemeska od její šéfové Kristíny, která si nechává říkat Kira.

Čauky, urgent!! Ten Ivanův rozvod musí být do zítřka. Načíst, připomínkovat a nakoncipovat smlouvy. Stačí první verzi. Ráno to potřebuju mít v mailu. Úplně jsem zapoměla, že to hoří. Můžeš se na to mrknout?? Díkes!

Ztuhne se zapálenou svíčkou v ruce. To snad není pravda. Teď. Ve 21.30. Podklady k rozvodu mají padesát stran, připomínkování jí zabere dvě tři hodiny a první nástřel smlouvy dokončí někdy za svítání. Je v pokušení hodit mobil do vany, která je už částečně napuštěná. Chvějící se rukou ho ale položí na pračku, vyjde z koupelny a zaklepe na dveře mého pokoje.

„Jdeš na balkon?“

Zvednu se od monitoru, už jsem si stejně potřebovala zapálit. Sednu si na omlácenou židli a ona na sloup zimních pneumatik, které tu zůstaly po předchozím podnájemníkovi. Vráti se ještě pro kávu, pořádně silného turka.

„Dám jí výpověď. Fakt, tohle není normální. Já nejsem její otrokyně.“

Odhodlaně hledí do tmy, rozředené bodovým světlem pouliční lampy. Má profil řeckého hrdiny, jehož Achillovou patou je neklid.

„Btw, podražila stáj. Vsaď se, za chvíli se nám ozve i majitel bytu, že zvedá nájem. Jsem tady poslední rok, přísahám,“ prohlásí napjatě a postaví šálek kávy na rozviklaný stolek mezi námi.

Ode dveří se ozve zvonek. Jde otevřít.

Uvolním Vandě místo na balkoně. Projde kolem mě čtyřiaadvacitiletá holka. Půlku obličeje jí překrývají tyrkysové vlasy. Na tričku má nápis *Lidem jebe*. Jako obvykle mě sotva pozdraví.

„Koupila jsem levandulovou sůl do koupele,“ políbí se s Romanou a vytáhne lahvičku.

„Sorry, zlato. Můžeš se vykoupat sama. Musím pracovat.“

„To jako vážně? Zase?!“ vyhrkne uraženě.

„Nevěděla jsem o tom. Poslala mi to před patnácti minutami.“

„Slyšela už o něčem takovém jako pracovní doba?“ ptá se naléhavě.

„Koukni se na svoje tričko. Tam máš vysvětlení,“ odsekne Romana.

Když jdu v noci na záchod, vedle v pokoji se ještě svítí. Dveře nedoléhají, kliky jsou uvolněné. Bez ohledu na to, jak silně kliku domáčknete, dveře se vzápětí pootevrou.

„Kdy si koupíš auto?“ donese se ke mně mladší hlas.

„Můžeš být zticha? Potřebuju se soustředit.“

„Stačí na leasing. Mohly bysme v létě vyrazit na road-trip do Norska.“

„Vem si nějakou knížku nebo spi. Klidně zhasni, mně stačí světlo z monitoru.“

„Myslela jsem, že koně si kupujou jenom lidi, co už mají dvě auta v garáži.“

Milujou se až ráno. Mažu si chleba máslem a slyším jejich tlumené vzdechy. Na chvíli se zaposlouchám a pak pustím rádio.

V půl deváté odcházejí z bytu. Chodník od domovního vchodu stoupá a po několika metrech se stáčí doleva. Romana v mírném předklonu dělá rázné dlouhé kroky. Vanda se musí snažit, aby jí stačila. Je méně odhodlaná, difuznější. Nedivila bych se, kdyby se náhle zastavila a vydala se jiným směrem. V šedých kabátech a s plátěnými taškami přehozenými přes rameno vypadají, jako by šly

na nějaký hudební festival. Odvrátím pohled od okna a zapnu počítač.

Stojí v přeplněném autobuse. Je tak narvaný, že se jejich těla dotýkají, ale Vanda se schválně dívá jinam. V uších má sluchátka. Jí by stačilo vyrazit z bytu o hodinu později, to by už byl autobus poloprázdný. V pohodě by stihla přednášku z antického malířství na katedře kulturologie. Romana má pocit, že ji postupně zklamává. Neměla se hned při prvním setkání zmiňovat, že má koně. Nepředpokládala ovšem, že si o ní Vanda udělá stereotypní obrázek: právnička s koněm, ta má určitě i auto v soukromé garáži a někam ji posune. Například ji seznámí s někým, kdo ji představí řediteli Guggenheimova muzea. Tam se za pět let patrně vidí jako kurátorka. Je to sice krajně nepravděpodobné, ale v jejím případě ještě pořád možné. To je ten hlavní rozdíl mezi nimi. Asi jako mezi slibným potenciálem a šedivou realitou, které je všude kolem tolik, až se Romaně málem nepodaří vystoupit.

Kira sedí za notebookem a prohlíží si materiály, které jí Romana poslala ve čtyři ráno.

„Máš tady pár pidipřeklepů,“ poznamená, „ale jinak, good job!“

Asi je to pochvala. A tím pádem vhodná příležitost i na ošemetnější otázky. Například o zvýšení platu. Ale to si netroufne. Chce se jen dozvědět, kdy jí Kristína vyplatí, co jí už patří — za uzavřené projekty, které udělala navíc. Akutní nevyspání eliminuje její trpělivost.

Kristína se zatváří jako neviňátko.

„No přece hned, zlato. Hned jak zaplatí klienti mně.“

„To už měli udělat dávno, prošvihli všechny termíny ve smlouvách.“

„Nemají to teď lehký, věř mi. Ručím za ně, že zaplatí.“

„Nemohla bys to prosím zaurgovat? Aspoň tyhle tři.“

Romana jí podá seznam jmen na oranžovém připomínkovém lístečku, který má už měsíc přilepený na monitoru. Nejradši by je obvolala sama.

Kurucz

Horváth

Synaková

Kira se zatváří, jako by do kanceláře vletěl ovád a zkažil jí pohodové ráno. Vykročila do něj z luxusního mezonetu v centru města. Romanu tam jednou pozvala, když ještě byly spolužačky na vysoké. Nejvíce jí utkvěly v paměti matrace z koňských žíní.

„Přišel ti plat na účet? Přišel. Dvanáctého, jak tak koukám,“ obhajuje se.

To ano. Ten ubohý fix, co mají dohodnutý ve smlouvě. Kvůli tomu nemusela měnit firmu. Kristína jí tvrdila, že má vybudovanou solventní klientelu. Že rozvádí i celebrity. Jenže od té doby, co tu Romana pracuje, sem nikdo z těch, kteří se podle titulní strany *Nového času* rozvedli, ani nepáchl. Chodí sem jenom kolegové a známí Kiřina přítele. Skutečný byznys dělá on. Vyrábí výkonné čističky bazénů. Je o ně zájem i v Thajsku a Číně.

„Do konce týdne to pořešíme. Platí?“ nevzdává se Romana.

„Jasně,“ odpoví Kristína a vstává od stolu. „Teď musím běžet. Mám mítink ve městě. Třeba z toho bude nový klient.“ Sundá z věšáku sáčko a odchází.

Romana ji podezírá, že jde na kosmetiku.

Dívá se za dlouhýma štíhlýma nohama, jak kráčejí z kanceláře. Plakátové blondýnky ji nikdy nepřitahovaly. Krása je komplikovaná věc, vzpomene si na jeden Kiřin výrok ještě z koleje. Je nutné o ni pečovat a zvelebovat ji.

Romana začíná mít dojem, že i tuhle firmu si pěstuje jen tak na okrasu. Dostala ji od přítele k narozeninám. Aby se neřeklo, když už ji zdobí ten titul z práv.

V šest večer má pořád spoustu úkolů k řešení, ale nechce už potřetí překládat schůzku s hypospecialistou. Zamkne kancelář a vyrazí na smlouvané místo. Cestou trne, jak asi posoudil její příjmy za loňský rok. Když se vrátí na podnájem, rozhořčeně hodí analýzy na stůl v kuchyni.

„Můžu si začít vybírat nějakou garsoněčku.“

„Prosím?“

„Dostala bych hypotéku max šedesát tisíc eur. S mými úsporami to bude stačit tak na jednopokoják někde na konečné.“

„To nemusí být špatný. Já bych to brala,“ snažím se ji uklidnit.

Namíří na mě prstem. Divím se, že si nevzala nůž.

„Kdybych studovala umění, byla bych smířená s tím, že budu živořit někde na periferii. Jenže já jsem vystudovala praktický obor!“ zabouchne za sebou dveře pokoje.

Přemýšlím, kdo jí ten praktický obor vnutil. Jestli rodiče, nebo její levá hemisféra, která v osmnácti získala definitivně navrch.

Nedávno mi na balkoně řekla:

„Klára je pro mě jako růže pro Malého prince. Víím, že ji tam někde mám, že se o ni musím postarat, a to mě drží při životě.“

Do devatenácti let psala básně. Získala druhé místo v soutěži Křídla Ivana Laučíka.

Večeříme spolu za stolem, každá svou ovesnou kaši.

„Mimořadně, i tenhle byt by se dal hezky předělat,“ rozhlédne se dychtivě po kuchyni, „kdyby byl můj.“

Zkouším o Romanině situaci něco zjistit na internetu. Dnes tak módní quarter life crisis už v současnosti musí mít za sebou. Na krizi středního věku má ještě čas. Vyhledávač mi na základě zadaných slov nabízí internetovou stránku astrohlad.sk. Tam najdu docela přiléhavé vysvětlení: *Nejpozději těsně po třicítce dochází v psychice k zásadní změně... I ten největší idealista pocítí potřebu ukotvovat se v hmotné realitě. Žpůsobuje to Saturnův návrat do výchozí pozice v době našeho narození...*

Dneska už nechápe, proč strávila u Doktora šest let. Do jeho klientely patřily azylové domy, bezdomovecká centra, denní stacionáře bojující s vlastními dluhy a s developery. A taky organizace na ochranu zvířat. Jedna aktivistka ji přivedla na stopu ilegálního obchodu. Koně držení v katastrofálních podmínkách na samotách měli být převezeni na jatka v Polsku. Doktor jí půjčil svoje SUV a vyslal ji zdokumentovat situaci. Když se na ni první kobyla podívala zahnisáným okem, věděla, že ten spor vyhraje a že jí dá nějaké jméno. Ještě teď se usmívá, když si vzpomene, jak organizovala převoz Kláry z myjavských kopanic do Bratislavy. Mezi auty na dálnici kordcal rozvrzaný koňský přepravník a ona měla hřejivý pocit u srdce. Možná proto vydržela. A byly tam i jiné benefity. Doktor vydával pracovní pokyny zásadně ze své kanceláře, která se, na rozdíl od e-mailové schránky, kolem páté zamykala. Romana se mohla věnovat své neurastenii, chodit na literární večírky a vernisáže. Na jedné se seznámila s Vandou, která tam roznášela aperitivy. Daly se do řeči před atmosférickým obrazem Edmunda Gwerka. Pamatuje si ho dodnes: *Podzim na Sitně*. Doktor byl vlastně garantem jejího práva na osobní život. A taky uměl pochválit. „Romano, vy do toho dáváte všechno.

Už vás vidím u soudního dvora v Haagu.“ Ale posílal jí pořad ty samé peníze. Po koncipientské praxi mu měla dát sbohem.

sprcháče, šampony
opasek
prohlídka bytu — Púchovská
odběr krve — objednat se
Klára!!
~~zdrav. pojišťovna~~
žárovky — koupelna

Na tramvajové mapě vidím, že Púchovská je zastávka před konečnou. Rozhlíží se v úzké vstupní chodbě. S realitním makléřem a s Vandou do sebe narážejí. Vzala ji s sebou jako poradní hlas. Jednou by tu měly bydlet spolu.

Přesunou se do jediného pokoje. Kuchyňská sestava v rohu.

Uprostřed stojí velká manželská postel, prodává se spolu s bytem.

Na okamžik v ní spatří Zuzanu. Hnědovlasou Zuzanu, jak se obrací na lůžku a spiklenecky na ni zamrká: koupíme si něco lepšího, z bio cihly, pár minut od centra. Byly časy, kdy si Romana představovala, že budou mít na dveřích společnou jmenovku. *Olšovská, Kováčová, tady bydlíme my*. Interpretovaly spolu paragrafy i Françoise Saganovou. Až dokud si Zuzana na jednom koncertě zvláštním způsobem nevyvlékla ruku z její dlaně.

Nerada si přiznává, že Vanda je přinejlepším náhradnice. Při prohlídce kuchyňské linky si všimá, jak ignorant-sky praská bubliny ze žvýkačky. Pokoj není velký, z okna je vidět na okolní paneláky. Ale co je hlavní, dá se vyjít na balkon. Ten je nad očekávání prostorný.

„Koukni, sem by se vešla i Klára,“ řekne z legrace Vandě.
„Mohla bych zrušit ustájení v zoo.“

Na chvíli se cítí svobodně jako ta zrzavá holčička s copánky. Máma jí o ní v dětství musela číst pořád dokola. Zbožňovala koně na balkoně i kufr s dukáty na skříni.

„Seš vážně na hlavu?“ Vanda obrací oči v sloup. „Když už nemáš auto, byt v centru by to vyřešil,“ dodá ještě, zatímco scházejí po schodech.

Má chuť ji oběsit. Na tom pásku, který si ještě nestihla koupit. Namísto toho navrhne, aby šly do zoo.

Vyšvihne se do sedla, prohne se v pase, zaujme ukázkový jezdecký sed. Přidá tempo a přejdou do cvalu. Naberou rychlost a přeskočí ohradu. Všimne si, že si ji Vanda fotí, chce ji vidět takhle. Odhodlanou, na koni, schopnou vyhrát každou válku, Romanu z Arku. Klára se však na jednou zastaví, prudce sebou trhne dozadu. Romana sklouzne na stranu a padá na zem. Leží v prachu na cestě a v kříži pocítí tupou bolest.

Vanda k ní přiběhne, vystrašeně se ptá:

„Jsi v pořádku?“

„Jo, neboj,“ cítí, že vážné zranění nemá, mnohem víc ji bolí to ponížení. S Vandinou pomocí vstane. Pomalu, krok za krokem najdou společně cestu z lesa. Klára neutekla daleko, kluše před nimi a každých pár metrů bolestně zaržá.

„Měla silnou koliku,“ přitočí se k nim stájnice v zablácených gumácích, „když s ní nejezdíte pravidelně, zastaví se jí střeva. Volali jsme veterináře, objevil i zánět v lýtku. Dostala injekci. Pojďte se mnou, nechal vám tady účet.“

Osmdesát eur, Romana hledí na účtenku, kterou dostala do ruky, a hned ji zmačká. V peněžence má jenom půlku.

„Zaplatím převodem,“ řekne vstřícně, zavěsí se do Vandy a kulhavě opouští areál.

Leží na posteli, Vanda jí masíruje kříž mastičkou, skočila ji koupit do lékárny.

„Nemám ti udělat bylinkový čaj?“

„Radši kafe,“ odpoví Romana.

„Chceš teď pracovat? To ti zakazuju.“

Vanda se umí i postarat, když je výjimečný důvod. Romana ji vidí příliš jednostranně, na základě rolí, do nichž vklouzly. Není lehké mít mladší holku, opakuje si a nutí se k výkonu. Ve schránce má tři úkoly od Kiry. Když se přemístí do sedu, v kříži ji bodají horké jehly.

Do toho dostane esemesku od mámy:

Jak se máš? Nedáme Skype? Jsem ještě pořád v Žilině, dvojčata onemocněla. I Evka by tě ráda pozdravila...

Znechuceně odsune mobil stranou. Vanda přichází s kávou a omlouvá se, že musí běžet na recepci. Má noční službu v hostelu.

Vcházím do pokoje právě v okamžiku, kdy si dávají pusku na rozloučenou.

Zvenku důkladně přibouchnu balkonové dveře, aby na Romanu netáhl průvan a kouř, ale ona za chvíli zaklepe na sklo. Kolem zad má omotanou deku, opře se o zeď. Nabroušeně pronese:

„Mám si zaskypovat s mámou? Obávám se, že bych se už fakt neudržela.“

„Co jí chceš říct?“

„Že je to nespravedlivý. Pro vnoučata by se rozkrájela, ale na Kláru si ani nevzpomene. Nepřispívá na ni, vůbec se o ni nestará.“

„Aha,“ usměju se. „A jak by se měla starat?“

„Když už ne finančně, tak by aspoň mohla občas přijet, přespala by u mě. Zašla by ji zaopatřit a trochu by ji povodila dokola na laně. Hravě by to zvládla.“

Pobaveně přikyvuju.

„Co se usmíváš? Vždyť Klára je jako moje dítě. Máma dobře ví, že žádný jiný mít nebudu.“

Malátný Samko zamává do kamery. Má třicet osm pět. Máma s ním dopoledne vyseděla frontu u doktorky.

„Romanko, nemáš taky teplotu?“ zareaguje, když jí Romana předestře svůj návrh.

„Ne. Myslím to úplně vážně.“

„Víš, že mám jenom jeden důchod.“

Ale pořád ho nějakým zázrakem zvládá dělit mezi svých šest vnoučat.

„Klára je taky členka rodiny. A občas za ní přijet by tě nestálo nic.“

„Kdyby to byl pejsek, možná,“ uvažuje máma, „ale...“

„Ale?“

„Musela sis pořídit kobyly?“

Nemusela, pomyslí si Romana. Možná by jí měla stačit akvarijní rybička. Samko se rozplácne. V pokoji se hned objeví sestra, bere ho do náruče a rázně naváže:

„Víte, co by bylo jediné rozumné řešení? Toho koně se zbavit. Víš, kolik Romana platí za stáj?“

„Kolik?!“ zděsí se už preventivně máma.

„Dvě stě eur měsíčně,“ oznámí Eva. Její starostlivá a vše-vědoucí sestra.

„Bože můj, Romanko,“ zalomí máma rukama. „To je hrůza. Evička má pravdu. Dvě stě eur. Vždyť to by byla jedna splátka hypotéky.“

Přestože Romana neodeslala noční úkoly, Kira má ráno v práci podezřele dobrou náladu. Oznamí, že příští týden letí do Dubaje.

„Máme tam nějakého klienta?“ snaží se Romana být jednou i pozitivní. Představí si bohatého arabského šejka, který se chce u nich ve firmě rozvést se svými čtyřmi manželkami.

„Ne, Erik tam má nějaký byznys. No a já jsem v Dubaji ještě nebyla, takže,“ div nezatleská.

Romana projede daný týden v plánovači. Všechna okénka jsou zaplněná.

„Seš si jistá, že zrovna teď je vhodná chvíle?“

„Nikdy nebyla lepší. Spoléhám na tebe,“ odpoví Kristína.

„Otrokářská společnost! Dám jí výpověď! Až se vrátí, bude ji mít na stole,“ prohlašuje, sotva překročí práh bytu.

Zjistí, jaké je počasí ve Spojených arabských emirátech. To je to první, co udělá příští pondělí sama v kanceláři. V Dubaji je pětatřicet stupňů. V Bratislavě sotva sedmáct. Na přelomu října a listopadu se už začíná citelně ochlazovat. Zvýší teplotu na přímotopu o dva stupně. Nebude tu přece mrznout, když se Kira vyhřívá na tropickém slunci.

Umíní si, že to zvládne. Využije každou minutu, aby si na konci týdne mohla škrtnout:

schůzka — Kamil Greguš (předrozvodový brífink)
okresní soud BA I
připomínkování smlouvy Kamenec
analýza rozvodových materiálů
bezpodílové vlastnictví Janiga

okresní soud Bratislava IV — sezení: čtvrtek, pátek
a deset dalších položek.

Přítom musí stihnout kontrolovat Facebook. Kira zveřejňuje bohatou reportáž ze svého pobytu v Dubaji. Kdyby se po návratu pochlubila hromádkou analogových fotek, bylo by to méně náročné. Takhle každou hodinu posílá update z lehátka na pláži. Nesmí chybět fotka pod palmou. Zvěční svá chodidla zabořená do písku. A nakonec jak stojí v průzračné mělké vodě. Koupí si v plážové restauraci kokosový ořech a pije z něj brčkem. Přidává hashtag: #RajNaZemi.

„Kdyby byla v Dubaji moje máma, prolezla by to tam křížem krážem. Prozkoumala by všechny kouty Palmových ostrovů. Kdyby ji nepustili na toaletu do hotelu Al-arab, vyfotila by se aspoň před vstupními dveřmi na fotobuňku.“

Romana se vyžívá v té nespravedlnosti a upíjí kávu. Potáhnu z cigarety. Stačí jí, když poslouchám.

„Na jediný dovolený s našima jsme byli před dvaceti lety. Čtyři dny ve Vysokých Tatrách...“

Na Messengeru najde tři zprávy. Od Vandy. Chce někam vyrazit. Kdy se konečně sejdou?

Sorry, víš, že mám záhul. Vynahradíme si to jindy.

Ale když sedí u sebe v pokoji za stolem, nedaří se jí dívat na monitor. Kouká z okna. Šero podvečera se prolíná s hustou mlhou. Nejsou vidět ani domy na protější straně ulice. Ideální počasí na procházku.

Přijed' ke mně, napíše Vandě. Vyrazíme ven aspoň tady, do Horského parku.

Pod nohama jim praskají spadané větve. Ze země stoupá vůně vlhnocího listí. Romana vytahuje mobil, zapíná blesk a pokouší se zachytit mlhavé útvary před sebou.

„Co tě na tý mlze tak přitahuje?“ zeptá se Vanda otráveně.

„Nevšimla sis? Je to teď cool.“

Ve skutečnosti tuší, co to je. Ten důvěrně známý pocit frustrace. Přesně taková mlha byla v Tatrách, když se tam někdy v devadesátých letech toulali s rodinou. Poctivě chodili na túry, ale žádné štíty nezahledli. Bylo to i trochu nebezpečné. Pro mlhu si místy neviděli pod nohy. Rodiče koupili trekové boty jen dětem.

Mlhu dá večer na síť. Nikomu se zatím nelíbí. Ze soucitu dám první lajk.

„Děkujuuu!“ zakřičí cestou z pokoje do kuchyně.

Jelikož komentuje fotky z Dubaje, zobrazují se i v mém feedu. Kira si připíjí s přítelem míchanými drinky na terase jakéhosi podniku. Ve skle dvou sklenic se odráží horizont dubajské metropole. Lajky se jen hrnou. Počet Romaniných se ustálí na čísle deset.

Ani Vanda ještě nelajkovala. Romana se zastaví na prahu mého pokoje a přečte čerstvou zprávu od ní:

„Mohly bysme jít příště někam, kde na sebe aspoň uvidíme? A hlavně na dyl než na půl hodiny?“

Chvilí postojí.

„Rozmazlený děcko,“ šeptne našťvaně, vezme si z kuchyňské linky čaj a zavře se u sebe.

Otevře slevový portál. Zaujmou ji víkendové pobyty pro dva v lázních Sliač. Minimálně jedna Vandina podmínka by byla splněná. Strávily by tam přes třicet minut. Stránka ji však neustále upozorňuje na romantické

eurovíkendy. Uvědomí si, že ještě nebyla v Berlíně, Aténách, Amsterdamu ani v Paříži.

Ráno jí leží na stole nový seznam:

vyprat
žehlička — do opravy
sako
Okresní soud BA III
barva na vlasy
Paříž — Vanda

V kanceláři se snaží soustředit. Leží před ní tlustý spis *Ing. Kamenec*. Ukáže se, že dotyčný se rozvádí už podruhé. Kira ho vedla jako svého klienta už před třemi lety.

Potřebovala by k tomu její vyjádření. O zahradní chatku na Vinohradech teď bojují dvě exmanželky. Odešle do Dubaje pár odborných dotazů. Vidí, že Kristína je přijala vleže na pláži. Neodepisuje.

Jediná otázka, ke které se vyjádří, je:

Jaká je voda? ptá se jí jakýsi Marek Riečan.

Geniální.

S přítelkyní taky uvažujeme o Dubaji, píše Riečan.

Přijedte! Stojí to za to. I když se už asi nevidíme:)

Asi by si cizí konverzace neměla všimnout, podobně jako mnoha dalších na síti, ale proč potom vznikla platforma, která to umožňuje? V jejích představách už figuruje Marek Riečan, který s přítelkyní uvažuje o Dubaji. Měla by přemýšlet společně s nimi, zaujmout k tomu postoj a napsat Riečanovi, ať si nezapomene přibalit šnorchl? Anebo to brát jako informaci pro informaci, nepsaný manifest sociálních sítí? Příliš těžké dilema. A rozvod Ing. Kamence

vázne. Kira neodpoví ani za čtyři hodiny z restaurace At.mosphere.

Nebyla to její jediná možnost. Když dala výpověď u Doktora, zúčastnila se výběrového řízení v renomované advokátní kanceláři. Bývalá spolužačka z fakulty jí dala echo, že se u nich uvolnilo místo po osobě, kterou nebude tak snadné nahradit. „Měla přezdívkou extrémofil. Vypila dvanáct kávi denně, žádněj Facebook,“ vyprávěla mi jednou večer. „Zůstávala ve firmě do dvou do tří v noci. Kolegové ji ráno našli mrtvou. Infarkt. Bylo jí šestatřicet.“

Romana seděla na balkonové židli, celá nervózní a s prorockým výrazem. Jako Sibyla s náhlou hypertenzí. Viděla před sebou svět, který se brzy stane tak náročným, že v blízké budoucnosti nebude nic přirozenějšího než infarkty lidí před čtyřicítkou.

Na druhé kolo pohovorů se už nedostavila. Z jejího výrazu bylo jasné, že se zalekla. Možná se ale neměla nechat odradit. Spolužačka v ní podvědomě cítila konkurenci. Příčina ženiny smrti mohla být přece i jiná. Třeba srdeční vada. Stejně zřidkavá a fatální dnes jako před dvěma sty lety.

Na víkend si vezme práci domů. K první smlouvě si sedne už v šest ráno, ale nedokáže se soustředit. V ranním světle víří částečky prachu. Jejich koncentrace ve vzduchu a na policích dosáhla kritické hodnoty. V deset hodin v Romaně dozraje mučivá myšlenka: když už nemá čas uklízet, chtěla by mít peníze na uklízečku. Když už tedy nemá peníze na uklízečku, chtěla by mít aspoň čas si uklidit.

Ve schránce najdu nečekaný mail. Nechtěla ho poslat sama sobě jako upomínku?

vyluxovat na chodbě
vytřít podlahu v koupelně
vydrhnout vanu
zrcadlo!!
čistit záchod — doplňovat nádobku vonným gelem
umýt dřez a obklady v kuchyni (Savo proti mastnotě)
propláchnout sítko z konvice (octovou vodou)

Za chvíli vtrhne ke mně do pokoje.

„Co na to říkáš? Sestavila jsem rozvrh úklidu. Budeme se střídát po dvou týdnech. Vyjde na tebe služba jednou měsíčně, to není tak špatný. Můžeš začít ty?“

„Nemůžu,“ ohradím se.

Mám taky záhul a nelíbí se mi, že mě postavila před hotovou věc. Mohla předtím svolat balkonovou poradu.

„A co máš tak důležitýho na práci?“ oboří se na mě.
„Celý dny jsi doma. Děláš vůbec něco?“

„Říkala jsem ti. Píšu seriál. Večer mám deadline.“

„Četla jsem, že na tom vždycky pracuje tým autorů. Kde máš tým?“

„Na Google Drive.“

„Hm...“

Poslední dobou listuje spíš v časopisech. Na nočním stolku má otevřený *Forbes* a *TV Oko*. Rozsáhlá sbírka knih odpočívá na polici. Napjatě prohlásí, že si je kupuje výhradně podle názvů, protože čas na čtení bude mít až v důchodu.

Dinosaurů na jiných planetách; Così divného v mé hlavě; Chci ti říct víc; Zvláštní smutek citronového koláče; Roztrhaný čas; Atlas zemí, které neexistují; V melounovém cukru; Manuál pro uklízečky.

„Tak dobře, začnu já,“ prohlásí rezolutně, jako by se odhodlala k revoltě.

Zapne vysavač. Hučení přístroje a monotónní pohyb rozptýlí výčitky, že nesedí za počítačem. Vynaložené úsilí přináší okamžitý výsledek. Mizí všechno, co je navíc: drobečky, chuchvalce vlasů, prach. Do popředí vystupuje vzor na koberci. Podlaha v koupelně je velká výzva, hotový palimpsest. Každý večer se struktura znečištění rozmočí, obohatí o nové prvky a přes noc zaschne. S pomocí čistícího prostředku se však Romana dostane k prvo počátku: téměř proděravělému linoleu.

Záchodovou mísu vybaví aromatickými kuličkami a dezinfekčním gelem. Na dveře pověsí vonný stromeček, který zapomněl ve skříni ten motorista, co tu bydlel před námi. Když si v koupelně myju ruce, zarazím se. Zrcadlo už není milosrdné. Všimnu si v něm svých prvních šedin. Myslela jsem, že je zatím má jenom ona. Mechanismus stárnutí přesně eviduje, že jsme ročník '86 a '87. Romana s vervou umyje celou nálož nádobí ve dřezu. Nerozlišuje mezi svými a mými talíři. Stmívá se a ona má příjemný pocit, že dostála původnímu programu. Když byla malá a se sestrou si v sobotu neuklidily pokoj, rodiče jim vynadali. Na balkoně ji napadne nevšední myšlenka, že zítra je neděle. Kdysi bylo naprosto samozřejmé, že po sobotě následuje neděle, ale už dlouho žije v nerozlišeném toku dní, z nichž každý je potenciálně pracovní. Pomni, abys den sváteční svěřila, proletí jí hlavou kacířská myšlenka. V Mútném se v neděli nesmí ani hnout prstem. Natož ještě dopomáhat někomu k rozvodu.

Zítřejší hodiny vyplní jinak: pospí si do deseti a potom pozve Vandu do města. Dají si příjemný brunch. Staví se za Klárou. Snad už se mezitím zotavila a nikoho nevyhodí ze sedla. Kdyby přšelo, na síti koluje zajímavý event — Bratislavské tajemství: Černá Madona. U ní pozvedne svou mysl. Když už ne v mešitě, jako to může

udělat Kristína v Dubaji, tak aspoň v katolickém svato-
stánku v Bratislavě. Potom si s Vandou zajdou na sklenici
vína. Oznamí jí, že zabukovala tu Paříž.

Z procházky se vrátí s celou lahví mešního vína. Stojí na-
čaté na kuchyňské lince. V jedenáct večer zaklepe na dveře
mého pokoje.

„Dále.“

Opře se o zárubeň, v ruce má nalitou sklenici. Na sobě
pyžamo s medvídkem Pú a v očích radostný výraz.

„Synaková slíbila, že zaplatí.“

„Kdo je Synaková?“

„Jedna z těch, co nám dluží. Kurucz byl nevrlej, ale
navrhl konkrétní datum. Horváth mi to nebral, tak jsem
mu nahrála výmluvnej vzkaz.“

Kolem hlavy jí víří vlasy uvolněné z culíku.

V pondělí vůbec nezaregistruju, kdy přišla domů. Musela
neslyšně zavřít vstupní dveře. Do večera nevychází z po-
koje. Zapochybuju, jestli tam vůbec je. Kolem sedmé to už
nevydržím, musím si zapálit. Romana strnule sedí v křesle
v uklizené místnosti.

„Nepůjdeš na balkon?“ zeptám se.

Zavrtí hlavou.

„Stalo se něco?“

Delší dobu je ticho, až nakonec pootevře rty.

„Dala mi výpověď. Okamžitou.“

V nejbližších dnech ji na podnájmu skoro nepotkávám.
Nic si nevaří, nemluví, nespρχuje se.

Dělám si v kuchyni čaj, když najednou vyjde z pokoje.
Zastaví se uprostřed místnosti jako řečník na Foru Ro-
manu:

„Naši prarodiče přežili válku, rodiče studenou válku. Tohle není žádná katastrofa. Rozeslala jsem pět životopisů. Jeden i do Berlína.“

Pokaždé když v následujícím týdnu potichu procházím přes její pokoj, spí. Nechci ji rušit, začnu kouřit u sebe z okna. Po několika dnech k ní přece jen nakouknu. Začínám mít obavy. Leží na boku, sleduje mě letargickým pohledem.

„Nechceš číslo na mého psychologa?“ zeptám se.

„To je ten jedinej důvod, kvůli kterému vycházíš z domu?“

Uvědomím si, že vlastně jo.

„Musí to být kouzelník. Vyzkouším.“

Netuším, jestli se mu ozvala. Někam se na dvě hodiny vytratila. Možná jen šla vynést smetí na druhý konec města.

Překvapí mě rázné zaklepání na dveře mého pokoje. Leknu se, jestli v zamyšlení nezapomněla zamknout a do bytu nevníkl někdo cizí. Ale je to ona. Učesaná, hezky oblečená, odhodlaná. V ruce má elegantní kufřík na kolečkách. Napadne mě, že se jí ozvali z toho Berlína.

„Jedeš na pohovor? Gratuluju!“

„Jedu domů. K našim. Nevím, na jak dlouho. Zalívala bys mi zatím kytky?“

S radostí, pomyslím si a kytky zalévám po troškách každý den. Po troškách se i osměluju. Přendám jezdecké kalhoty a sednu si do jejího křesla. Lehnu si do její postele. Na zádech se s rozpaženýma rukama zadívám do stropu. Struktura popraskané omítky je jiná než u mě. Připomíná roztřepený nervózní blesk. Přemýšlím, jestli ji to nějak ovlivňuje, podobně jako čáry na dlani.